

nansaar er fremkommet til Trods for, at dette Finansaar jo ingenlunde helt igennem kan karakteriseres som et erhvervsmæssigt set daarligt Aar, og det betyder ingenlunde lidt for Staten. Det maa ligeledes erindres, at Statsbanerne i hele det svundne Finansaar har haft en meget stor Transport af Tørv og andet indenlandsk Brændsel, som naturligt faldt sammen med de høje Kulpriser udefra. Det tør nu sikkert anses for nogenlunde givet, at de Mængder, der bliver at transportere, vil blive forsvindende sammenlignet med det, der var at transportere i det Finansaar, der er gaaet. Altsaa paa den ene Side vil Brændselet koste mange Penge, og paa den anden Side vil Indtægten efter min bedste Overbevisning svigte. Naar man lægger disse to Forhold sammen — og man kan ogsaa tage Postvæsenet; dér svigter Indtægterne ogsaa i høj Grad, idet den høje Porto og den Depressionsperiode, vi er inde i, overhovedet i høj Grad medvirker til, at Folk indskrænker sig, naar det gælder om at forsende noget med Posten; naturligvis først og fremmest det at sende Pækker, fordi det er dyrere, men ogsaa det at sende Breve betænker man sig i ikke ringe Grad paa, før man gaar til det —, saa tror jeg, man bør stille sig klart, at det ingenlunde er usandsynligt — jeg personlig anser det for sandsynligst —, at Underskuddet vil blive nogenlunde lige saa stort i dette Finansaar, vi er i, som det var i det Aar, der er gaaet. Om man kunde bedre paa dette Forhold ved at nedsætte Taksterne, er ganske utvivlsomt meget vanskeligt at besvare. Jeg forstaaer, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder, naturligvis efter Samraad med sine Generaldirektører, er af den Opfattelse, at det vilde give et endnu daarligere Resultat, og jeg tør ingenlunde paastaa, at dette ikke er rigtigt, i alt Fald sandsynligt. Hvis man nedsætter Taksterne, faar man større Transport, men kan dette saa opveje det Tab, man faar? Det vil jo sikkert i høj Grad blive Gætteri, om det vil gaa til den ene eller den anden Side. Men det, som det i denne Forbindelse i saa høj Grad kommer an paa, er Utilbøjeligheden til overhovedet at købe Varer og den naturlige Følge deraf, at der ikke bliver mange Varer at forsende. Med Hensyn til § 2 stiller Finansloven for det Aar, hvori vi befinder os, sig altsaa saaledes, at de Tal, der findes i den, ingenlunde angiver de Tal, vi sandsynligvis maa regne med.

Og noget lignende kan man sige for

Landbrugsministeriets Budgets Vedkommende. Dér er det Tal, der er anført i Finansloven, ej heller tilnærmelsesvis den Udgift, man maa regne med. Hvor meget der skal lægges til, ved jeg ikke, om man har Overblik over, men jeg skulde antage, at det bliver 30—40 Millioner. Ser man nu paa Tallene, som de fremkommer, naar man kombinerer Tallene fra Finansloven med Tallene i den Tillægsbevillingslov, vi staaer overfor at vedtage, saa er det mig noget uforstaaeligt, at den højtærede Finansminister kan se forholdsvis optimistisk paa vor finansielle Status.

Det er jo ganske givet, at Udgifterne paa §§ 8—25 — om § 26 skal jeg foreløbig overhovedet ikke tale — overstiger Indtægten med rundt regnet 100 Mill. Kr. Vi er jo efterhaanden kommet til saadanne Tal, at dette at tale om Tusinder af Kroner i en Oversigt jo ikke har meget at sige, og en Million fra eller til betyder jo procentvis ej heller saa grumme meget. Men der er et reelt Driftsunderskud paa 100 Mill. Kr., trods det, at den højtærede Finansminister paa et tidligere Tidspunkt af Aaret havde næret Haab om finansiell Balance . . . (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Minus Sønderjylland!) . . . § 26 tager jeg ikke med, men jeg maa jo erkende, at der ogsaa paa § 22, Finansministeriets Budget, findes en Del Millioner, som er foranledigede af det sønderjydske Spørgsmaal. Men selv om man trækker det fra, bliver der dog tilbage et Underskud paa mindst 60 Mill. Kr. Jeg kan ikke forstaa, at man kan finde et saadant Resultat nogenlunde berøligende, og da navnlig ikke, naar man erindrer, at man her slet ikke har regnet med Udgifterne paa § 26. Som normal Udgift maa man efter det Prisniveau, vi har, regne med ikke saa ganske faa Millioner paa § 26, og selv om man kan sige, at Udgifterne paa § 26 ikke direkte kan sammenlignes med Udgifterne paa de andre Paragraffer, turde det dog vistnok være en Kendsgerning, at Udgifterne paa § 26 i al Almindelighed giver en meget daarlig Forrentning. Tager man Underskuddet, som det foreligger her, og medtager § 26, vil Forholdet blive det, at vi vil være et Par Hundrede Millioner Kroner fattigere nu end før, og selv om man nu siger, at dette for en meget væsentlig Del kun er Udgifter een Gang for alle, betyder det dog at komme af med 200 Mill. Kr., og at vi maa regne med Renten af disse 200 Mill. Kr., for saa vidt næsten i al Frem-